

не оплашена... Колко искамъ да я срѣщна и да изпита моята сила!...

Крачи кучето напредъ и търси страшни неприятели.

Ето изъ трѣвата нѣщо изшумолѣ... Кучето опѣри уши и втрѣнчи очи къмъ неприятеля... Змията се оплаши отъ тази неочаквана срѣща, но скоро се съвзе, дигна глава къмъ опасния неприятелъ и извика:

— Назадъ!... азъ ще те охапя и веднага ще умрѣшъ...

Храбрецътъ затрепера, настрѣхна, сви опашка и стѣпка по стѣпка се дръпна назадъ...

— Прости ме, оплашено проговори кучето, азъ нѣма да ти направя зло, нѣма да те безпокоя...

Като се видѣ отдалечено отъ змията, забрави своята храбростъ и съ силенъ бѣгъ отиде да се скрие въ къщата на господаря си...

Зимната пѣсенъ на вѣтъра.

Зима. Всичко е покрито съ бѣла прѣмѣна. По улицитѣ тукъ-тамъ се вижда жива душа... Вѣки се скрилъ на топло... Само вѣтрътъ свири и бѣснува. Той пѣе своята тѣжна пѣсенъ: ту я издигне на високо, ту я сниши и най-послѣ тихо, тихо, до като замлъкне...

Едри снѣжинки падатъ леко и затрупватъ всичко по земята...